

Mijnheer Schootens was kalm op de bovenkamer gebleven, terwijl zijn vrouw hulp haalde.

Hij hield zijn blik onafgebroken op de schoen onder 't bed gericht.

En moest Sus Morré zijn schuilplaats verlaten hebben, dan was hij wis en zeker een man des doods geweest, want de heer des huizes zou niet aarzelen de rover neer te schieten.

Maar Morré meende dat hij hier veilig lag en had met genoeg gehoord, dat Mijnheer Schootens geldwaarden uit Brussel meegebracht had.

De binder had nu tijd genoeg om over zijn eerezuchtige plannen na te denken. Ook kwam Kate's waarschuwing hem wel eens voor de geest, maar ze vermocht de rover niet te verschrikken, want deze was zich in deze eenzame woning van geen gevaar beducht.

— Mijnheer blijft lang weg, dacht Liza. En daar de ontrouwe meid geen rustig geweten had, was ze wantrouwend en wilde aan de trap luisteren, om te horen waarover haar meester en meesteres wel mochten spreken.

Maar de deur was gesloten.

De meid verschrok hevig.

— Alles moet ontdekt zijn, dacht ze, terwijl haar hart van angst bonsde. Maar 't kan niet... en boven blijft alles stil. Doch deze gesloten deur! Ja, alles is ontdekt... Zoëven hoorde ik de buitendeur slaan... ik meende dat ik het mij verbeeldde, dat het 't geluid van de wind was... maar madam zal om hulp gegaan zijn.

Liza was radeloos.

Ze rukte aan de deur, maar vruchteloos.

— Die feeks heeft mij opgesloten! zei ze woedend. En nu zijn Sus en ik verloren... nu moeten we naar de gevangenis... maar dat niet, dat niet!

Liza snelde naar het venster en rukte het open.

Boven rinkelde een bel, want alle vensters stonden immers met ijzerdraden in verbinding met alarmbellen.

De wind schoot naar binnen en doofde de lamp uit.

De meid hief zich op 't vensterraam en klom naar buiten.

Wat nu?

Naar boven snellen, Sus gaan helpen?

Maar Sus lag onder 't bed en wist voorzeker nog niet welk gevaar hem bedreigde.

En haar meester zou natuurlijk gewapend zijn!

Liza had Mijnheer Schootens dikwijls horen zeggen, dat hij niet aarzelen zou een binder zonder verwittiging neer te schieten en ze kende hem genoeg om te weten, dat zulks geen loze bedreiging was.

Zij werd verdacht, want madam had haar in de keuken opgesloten.

Mijnheer zou dus ook haar neerschieten, moest ze naar boven gaan om haar vriend te helpen.

— Neen, neen, ik moet vluchten, besloot Liza en haastig verliet ze de tuin.

Ze wilde zich echter niet ver verwijderen. Ze zou kijken wat er gebeurde.

— Had ik verleden week maar mijn voornemen uitgevoerd, sprak ze tot zich zelve, om mijn meester voor het dragen van verboden wapens aan te klagen. 'k Wist zo precies te zeggen waar hij deze verborgen hield en men zou hem deze afgenomen en misschien in de gevangenis gestopt hebben. Domme lijn die ik ben!

Nu lag alles in duigen.

Haar schone plannen om met Morré te trouwen lagen in duigen.

En wat zou er van haar vrijer geworden.

Men zou hem naar Mechelen overvoeren en hem een kopke kleiner maken.

En haar zou men natuurlijk mede beschuldigen.

Ook zij zou opgejaagd worden en men zou haar hoofd op prijs stellen, zoals dit van al de binders der Pypelheide het geval was.

— Domme lijn! herhaalde zij. Waarom hebt gij u toch zo laten vangen. Het ware toch gemakkelijk geweest tijdens de afwezigheid van mijnheer de vrouw te overvallen en het huis onderste boven te keren.

Geld moest er voorzeker in huis berusten en men zou genoeg vinden om een onbekommerd leven te leiden.

Zij zou zich laten binden hebben en zich een schram of drie laten geven om te doen uitschijnen, dat zij zich dapper verweerd had. Morré zou haar, ten overvloede een prop in de mond steken en alles zou op wiertjes lopen.

Later zou zij de dienst verlaten, zeggend dat zij schrik gevoelde in een huis dat door de binders was bezocht geweest en zij zou Morré gaan vinden om met hem een heerlijk leventje te beginnen.

't Lag nu allemaal in duigen en in 't water.

De meid vloekte.

— Domme lijn! herhaalde zij.

Woorden hielpen echter niet meer. Oppassen was thans de boodschap. En zo men Morré snapte, haar had men toch nog niet.

Spoedig hoorde de meid stemmen en verscholen achter de dikke haag bemerkte ze haar meesteres en drie mannen, die door de poort gingen.

— Er staat een venster open, hoorde ze de notaris zeggen.

— Van de keuken! riep de meesteres. De meid zal ontvlucht zijn. Of vervolg-

de ze angstig, misschien is ze boven de rover gaan helpen ! Laat ons spoedig binnengaan !

De notaris, Albert en de melkboer snelden naar binnen, 't wapen in de vuist. Niemand sprak een woord en op hun tenen slopen ze de trap op.

Mijnheer Schootens zat nog kalm op zijn stoel. Met blijdschap bemerkte hij zijn geburen.

Hij wees onder 't bed en beduidde door gebaren, dat de dief er nog verscholen was.

De heer des huizes stond nu op, trok de wieg op zij en bukte zich, zijn geladen pistool onder het bed houdend.

— Wel binder, ge ligt daar toch ongemakkelijk, sprak hij spottend, werp uw wapen naar deze kant en kom dan maar van onder 't ledekant. We zullen u een betere ligplaats bezorgen.

Sus Morré trok van schrik zijn benen in.

— Nu helpt het u niet meer of ge uwe zware schoenen verborgen houdt, hernam mijnheer Schootens. We staan hier gevierden, wel gewapend om u af te wachten. Bied dus geen weerstand meer.

Onder 't bed klonk woedend gevloek.

— Uw wapen, hernam Schootens, eerst uw wapen, anders, weet het wel, schiet ik u als een hond dood; ik zal niet aarzelen.

Morré, begrijpend dat alle weerstand nutteloos was, gooide zijn pistool over de vloer.

Nu dacht hij wel aan Kate's voorspelling en hij rilde van angst.

— Kom nu maar voor de dag ! hernam Schootens. Ge kunt daar niet blijven.

Morré kwam te voorschijn. Snel zag hij om zich heen en zijn gelaat betrok, toen hij waarlijk vier mannen in de kamer zag.

— Neen, jongen, verzet kan u niet helpen, want vier pistolen zijn op uw roverskop gericht, hernam de heer des huizes, die de bedoeling van de schelm wel begreep. Blijf op de vloer liggen... roer u niet, of ge krijgt een blauwe boon te slikken, schavuit, schurk !

Mijnheer Schootens haalde een koord en de twee mannen bonden de rover, terwijl twee andere hun wapen op hem gericht hielden.

Sus Morré was wanhopig.

Zou Liza hem verraden hebben ?

Maar neen, Mijnheer Schootens zei :

— Nu zullen we de meid eens knevelen !

— Ik geloof dat ze gevluht is, sprak zijn vrouw, die bleek en bevend op een stoel zat.

De grondeigenaar begaf zich naar de keuken, maar vond natuurlijk de ontrouwe dienstmaagd niet.

— We hebben toch de voornaamste vogel, mompelde Schootens. We zullen hem naar 't hok overbrengen, want in mijn huis wil ik hem niet langer.

Toen hij boven kwam, vond hij zijn vrouw bezwijmd.

De arme dame had zich kranig gehouden, maar nu kwam de terugslag.

— Albert, wilt ge de dokter halen en ook de burgemeester melden wat hier gebeurd is ? vroeg de heer Schootens.

De jongeling vertrok onmiddellijk.

HET LEEMANS

22

BAKELANDT

HET RAADSEL VAN
AMSTERDAM



Illustrated by J. J. J. J.

Weldra kwam de dokter, een jonge dokter nog.

Hij bracht de dame tot bezinning terug en zei, dat ze spoedig zou genezen zijn.

De binder lag nog op de vloer.

— Ellendeling, misschien deed ik beter u een kogel door het hoofd te jagen, zei de heer Schootens.

— Laat dat aan 't gerecht over, sprak de dokter. Hij zal nu niet meer in huizen moeten binnendringen.

— 't Gerecht zal mij niet houden! antwoordde de gevangene, die wat van zijn schrik bekomen was.

— Zwijg, rover! hernam Schootens.

— Ik zwijg voor niemand! En ik zou u aanraden mij in vrijheid te laten, of anders zult gij niet lang meer leven.

— Sleur hem buiten de kamer, uw vrouw moet zulke bedreigingen niet niet horen, ried de dokter.

Mijnheer Slootens sleepte de rover bij zijn benen in de gang en zei :

— Hier schurk, denk hier maar wat over uw lot na!

— Uw huis zal in brand gestoken worden! riep de fielt opzettelijk zeer luid opdat de vrouw hem horen zou.

Maar de heer Schootens maakte kort spel met de brutale vlegel en bond hem een doek voor de mond.

De burgemeester en twee gendarmen traden nu binnen.

— Ontbind de kerel, ik wil hem ondervragen, zei de maire. En aan Mijnheer Schootens vroeg hij :

— Is er een kamer voor ons?

De heer bracht de maire naar zijn werkkamer.

De ambtenaar zette zich voor een tafel, nam een stuk papier en was gereed om Morré te onderhoren.

De gendarmen leidden de rover voor hun overste.

— Uw naam? vroeg de maire.

— Vraag alles wat ge wilt, ik zeg toch geen woord, zei de gevangene.

— Uw naam, vlegel?

— Koning van Pruisen en hoofdman der Republiek is mijn beroep en ik ben twee honderd jaar oud en veel eerlijker dan al de maires en rechters bijeen, spotte Morré.

— Gij verzwart uw geval, hernam de magistraat, die moeite moest doen, om kalm te blijven.

— En gij 't uwe, maire. Ik raad u, mij in vrijheid te laten.

— Ge wilt dus niet ernstig zijn?

— Integendeel, ik ben zeer ernstig. Laat me los, anders zult ge de wraak der bende ondervinden!

— Meent ge me waarlijk te verschrikken met uw dwaze bedreigingen?

— Vraag uw vriend Doremans, de dappere commissaris van Heist eens, of de bedreigingen der binders dwaas zijn.

— Ik gelijk meer in karakter op Peter Deswert, de veldwachter van Heist, dan op de commissaris, hernam de meier. Maar ge hebt u zelf door die woorden verraden. Ik hoor het al, ge maakt deel van de bende der Pypelheide.

- Natuurlijk en Cartouche is mijn hoofdman.
 - Ge schijnt er nog fier op te zijn ?
 - Natuurlijk.
 - Als ge op 't schavot staat, zult ge wel zo fier niet meer zijn.
 - Moest ik mijn leven op 't schavot eindigen, dan zult gij er toch geen getuige van zijn, meier, ten minste als ge me nu niet loslaat, want dan ligt ge binnen korte tijd onder de aarde, zei Morr e snoevend.
 - Gij weigert te antwoorden, 't is wel, we zullen u opsluiten.
 - Weet wat ge doet ! schreeuwde Morr e met een vloek, terwijl zijn gelaat van wraakzucht gloeide.
 - We zullen u veilig opsluiten, jongen. Wees maar gerust, er zal voor u geen kans op ontsnapping zijn.
 - Heeft men al een binder kunnen houden, meier ? Zeg de waarheid.
 - Gij zijt hier niet om mij te ondervragen.
 - Geen enkel binder der Pypelheide bleef in de gevangenis en ook mij zult ge niet houden. Wees dus verstandig en laat mij gaan, want anders zal ik uw vijand zijn.
 - Een gevangen vijand.
 - Maar weldra een vrije vijand en een die niet rusten zal voor de meier van Boisschot dood is ! kreet Morr e dreigend.
 - Ik babbel te veel met u.
 - Ge zult me nog om genade smeken, maar dan zal ik niet luisteren.
- Dit was nu wel de verkeerde wereld. Een aangehouden bandiet die de overheid bedreigde.

Maar Morr e wist hoe uren in het ronde de bevolking voor de binders beefde. Hij dacht dus ook dat men hier te Boisschot niet zou durven overgaan tot zijn aanhouding of liever geen doeltreffende maatregelen tegen hem nemen.

Schrik aanjagen was dus het enige middel dat hem overbleef, om uit de klauwen van de rechters te blijven.

Men zou de maire van Boisschot vermoorden, zijn huis en goederen door 't vuur doen verwoesten, hem duur de aanhouding van een binder der Pypelheide doen betalen.

Maar ditmaal lukte het niet.

De maire van Boisschot was een man van plicht en hij liet zich door geen bedreigingen afschrikken.

Al te lang hadden de binders overal schrik verspreid. Een voorbeeld zou gesteld worden.

De meier stond op en riep de burgers, die nog aanwezig waren.

— Citoyens, zei hij, wilt ge ons vergezellen tot de gevangenis, want misschien zijn daar buiten handlangers van deze schelm.

— Boisschot zal door de binders bezocht worden ! tierde Morr e, die nog hoopte, dat zijn bedreigingen hem helpen zouden.

Maar hij hoopte te vergeefs.

— Als het uw gezellen vergaat zoals u, zullen de binders onze gemeente wel schuwen, spotte de notaris.

— We zullen de kerel knevelen en ook weer de doek voor de mond binden. Morr e werd weggeleid. En weer dacht hij aan de woorden van Kate, de heks.

THE GREAT BRITISH EMERALD
J. L. GARDNER
HANELANDT



JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel II



ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955